

La Devesa perduda

Encara ara,
en els moments de solitud més fosca,
una imatge d'infant, d'adolescent,
i fins de la primera juvenesa,
s'acosta a mi (tan dolça, tan sol·lícita),
a portar-me somriures de tendresa.

¿Com podria desfer-me dels teus arbres,
Devesa parc, Devesa nit, Devesa
crit i cançó, olors i sentiments,
Devesa odi,
i records i propòsits i venjances?

Camp d'aire lliure d'arbres impertèrrits,
guardes segurs de passes presoneres!

Per nosaltres, nascuts els anys quaranta,
cambra de jocs primera, primer tacte
de terra i vegetals, d'aigua i de peixos
(carpes vermelles entre els blancs nenúfars
i aigua lliscant entre molsa i rocall:
vell sortidor, vell mirall de tants núvols).

Dolces mares de dreta, satisfetes
de postguerra feliç, ens passejaven
i ens emparaven amb mirades tèbies.

Aconduïen els cotxets, parlaven
de nosaltres
(van de dues en dues, són amigues,
germanes, conegudes, duen els fruits del cos
perquè el sol els maduri, el sol primaveràl
de totes les promeses, que ens embolcalla a tots,
mares, cotxes i els nostres cossos petits i fràgils.
Avancem dins un núvol daurat de lent pervindre).

Túnel i passadís dels nostres primers passos,
sorra de les ferides a la pell dels genolls
de primeres caigudes, a les mans
de les fulles tan seques, cruixidores...

Una vaga figura fantasmal
amuntega i encén els pensaments:
cremen estius, es drecen entre els arbres llarguíssims
agres arbres de fum, espectres sense saba,
amors endormiscats. Cremen les fulles seques.

Van passar estacions, el cicle de les fulles:
tendres, grasses, grogues, roges de sol que es tornen
cendra d'aram: imatge de la carn.

I dits adolescents ressegueixen l'escorça,
els mapes, continents dels més remots viatges,
les illes venturoses, blaves mars
del Demà i del Mai Més.

Els infants han crescut sota els arbres,
S'han mort les mainaderes, els cotxets,
En cambres de terrat, a les golfes polsoses,
Rovellen els seus níquels desolats de tendresa.

Mares que sou a casa i ja no somrieu,
aquells cossets petits, que eren vostres, són nostres.
Som nosaltres: i ens retirem al pare,
al marit que fa anys us era tan concret
i que ara l'habitud de les hores agrisa.
Ens anem limitant, prenem formes precises.
Aquest créixer dels fills, ¿quants somnis no destrossa?

Amics adolescents de tantes hores clares,
Foren nostres els somnis de les nits i els estius.
Sota el dossier dels arbres i els ocells que xisclaven
Teixíem els projectes ferotges de futur.

Ens veig esvalotats o pensius al capvespre
(el sol tenyeix el Ter d'un rosa clar).
Uns, els més atrevits, gosen aparellar-se.
Minyones i soldats, a la piscina, ballen.
Nosaltres hi anirem al migdia a banyar-nos,
fresca olor d'humitat, de clor, sorolls de dutxa.
I «*l'Only you*» insisteix que només tu,
que només tu existeixes. Però tens fum als ulls
i no ens veus i no em veus, només et mires
els esllips blancs dels nadadors, madurs
(llunyana benplantada, traïdora Teresa).

Pobres fills innocents de mares de postguerra,
tots adormits inútils en fums de tabacs tèrbols,
en pa negre i terrors prop d'estufes cansades.
La partida s'acaba i el tauler no té límits.
¿Ens perdrem pel camí de la terra promesa?

Ara aquí sota els arbres, que, més vells que nosaltres,
es lamenten i cruixen de branques i tempestes,
retrobat el jardí de les hores perdudes,
de les pors i dels somnis i el delit,

dels primers desenganys i dels besos més tímids,
dels narcisos sedosos i els antics teoremes,
comprenem que ha passat, fugaç, la joventut.

Quan l'alta volta que ens cobria els somnis
sigui un teixit d'esquelets transparents
i aquell cel prim dels hiverns glaci l'aigua
i ja no hi hagi cap coixí de fulles
ni fumerols ni records ni perfums,
¿com ho farem per retrobar la vida
sense aquests troncs, puntuals de la memòria,
crits del passat?

Fills temorencs de ciutats de postguerra,
mal nodrits amb destrosses del temps i els governs tèrbols,
consumits amb la fusta de deveses d'oblit:
quedi encara una flama que per tots sigui pura
i, cremant-nos, ens salvi.